

Hylli i Dritës

Ubi Spiritus Domini, ibi libertas.

(II. ad Cor. III. 17).

---

1. Penda Shqyptare	Fq. 65
2. Racizem	„ 69
3. Në shka fajiset Skanderbegu	„ 72
4. Çâshtja e dÿ shtypshkrojeve' të Shekullit XVI në Skenderí (1563) e n' Epidamnos (1584)	„ 80
5. Çâshtje gjuhësore	„ 86
6. Njoftime historike mbi Argjipeshkvijt e Shkupit — <i>Redakcioni</i>	„ 92
7. Njoftime historike mbi Argjipeshkvijt e Shkupit — <i>Leter „Hyllit të Dritës“</i>	„ 98
8. Për fjalorin shqip	„ 102
9. Urti e burri ndër banorë të Cemit	„ 108
10. Lajme rrokull Shqypnis	„ 115
11. Lajme rrokull botës	„ 117
12. Bibliografi	„ 120
13. Quo Vadis....? — Pj. II. — 15	„ 113

---

*Drejtimi man tagrin mi çdo artikull, qi botohet në ket të
Perkohshme, tue ndalue njiherit edhe çdo rishtypje a perkthim.*

Penda Shqyptare

Hylli i Dritës, tuj lé persri në njimdhetvjetorin e vet, u duk disi mâ i shkelxyeshem mbi boten shqyptare, kur afer tij u pán të grumulluem gadi gjith hyjt tjerë qi bashkë me të shndriten e vijojn me shndritë permbi né.

Ase mâ mirë — per me lânë m' anesh terminologin e hyjve të qiellës e me perdorë atë të hyllit kû banojm na vetë — kjo e Perkohshme në të parin numer të ktij vjeti prûni gadi gjithshka duel prej pendës komtare mbrenda dymdhet muejve të perparshem. E me folë të drejten, tuj pa nieri gjith ata libra, fletore e rivista të daluna mbrenda pak kohet, n' e parë t' epej me u gzue; por kur u shifte se mâ e shumta nder kto të mbramet u kishin vû çilcin, pa dalë enë mirë, botimeve të veta, kjo punë të bâte me u mendue.

Shumkush, m' a merr mëndja, do t' i a ketë lânë fajin krizit, e mundet me kënë; por kur nji e perkohshme myllet mbas dy numrave, don me thânë se posë krizit ka kënë edhe dishka tjetër.

Ka kënë dishiri qi ka pasë ndonjani me shkrue sa per provë, e ky dishir e nzitë nierin në fillim me mushë ndoj faqe leter, por pa vonue kujtohet se ka gabue rrugë; pse gjâ mâ e lét nuk âsht se penda në dorë, veç punë mâ e vshtir nuk âsht se m' e perdorë si duhet. Prandej nierit qi nuk âsht per të, penda i duket e randë e tuj e hjedhë larg vedit, librohët prej sajë, por tuj u librue aj vetë, maron e perkohshmja në të cillen bashkpunote.

Tjerat herë myllen pse bien në konflikt me opinjon publik, ase mâ mirë, pse cenojn pa droje, shka publiku ka mâ per zëmer, me paradoksat e vet. E kjo duket se ishte lngatë nder né: mos me mujtë nji e perkohshme me u majtë

